

ת"פ 6660/12/12 - מדינת ישראל נגד א ב ש

בית משפט השלום באילת

03 דצמבר 2014

ת"פ 6660-12-12 מדינת ישראל נ' ב ש

בפני כב' השופט יוסי טופף

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן ועו"ד איציק אלפסי

שלוחת תביעות אילת

נגד

הנאשם:

א ב ש

ע"י ב"כ עו"ד יצחק מויאל

סנגוריה ציבורית

הכרעת דין

פתח דבר, מצאתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירת היזק לרכוש במזיד ולהרשיעו ביתר העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

האישום ותשובת הנאשם

1. הנאשם הועמד לדין בשל ביצוע העבירות הבאות: היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין ושימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח משולב), תשכ"ט-1969 (להלן: "**פקודת סדר הדין הפלילי**").

2. לפי כתב האישום, במועד הרלוונטי, הנאשם וגב' א ש (להלן: "**א**") היו ידועים בציבור כבני זוג ודרו יחדיו עם שלושת ילדיהם. ביום 2012, בסמוך לשעה 20:00, ביקרה א את שכנתה. הנאשם חייג לא מספר פעמים ומשזז לא ענתה, הטיח את מכשיר הטלפון האלחוטי לרצפה ושבר אותו. עם שובה של א, בסמוך לשעה 20:40, שאלה את הנאשם מדוע שבר את מכשיר הטלפון והנאשם מצדו צעק עליה באומרו: "יא חתיכת שרמוטה למה את לא עונה לטלפון, את מזניחה את הילדים שלך לפני שהם הולכים לישון. את נעלמת לא עונה לטלפונים".

א אמרה לנאשם "שקט שקט" וטרקה את דלת חדר השינה בו שהה הנאשם. הנאשם יצא מהחדר, הצמיד את פניו אל פניה ואמר לא: "תיזהרי סתמי למה אני ירצח אותך, חתיכת שרמוטה, כן את שרמוטה, הייתי צריך להקשיב לכל האנשים העבריינים שדיברו עלייך בבני ברק, הפה שלך היה עסוק

מעניין מה היה בפה שלך, שלא יכולת לדבר, הייתי צריך להקשיב לא", חברתה של א. הנאשם הוסיף ואמר: "את והעו"ד שלך שמכוונת אותך שהיא אמרה לך להתקשר למשטרה אני יוריד לך ולה את הראש".

בעקבות זאת, הזעיקה א את המשטרה. השוטרים רפאל נידם (להלן: "נידם") ואוריה הוד (להלן: "הוד") הגיעו למקום ותשאלו את השניים בנפרד. בזמן שנידם תישאל את א, קרא הנאשם לא ואמר לה: "יא שקרנית חסר לך שתדברי" וכן: "יא זונה שקרנית".

בזמן שהוד ביקשה מהנאשם, לא אחת, לזהות עצמו באמצעות תעודת זהות, הוא סירב ואמר: "למה מי אתם? אני לא מביא לכם, אתם פעם עשיתם טראומה לילדים שלי". בעקבות האמור, ולאחר שנידם הודיע לנאשם על עיכובו, תקף אותו הנאשם, בכך שדחף אותו בשתי ידיו. משביקשו השוטרים לאזוק את הנאשם, הוא התנגד לשתף פעולה, השתולל וניסה לפגוע בנידם במכות אגרופי. הנאשם הוסיף ותפס את ידה של הוד, סובב אותה וגרם לה לרגישות במישוש ובתנועת שורש כף היד, בשלם נזקקה לחבישה ולימי מנוחה. נטען כי בשל התנהגות הנאשם, נאלץ נידם להלום בנאשם בפניו ולהשתמש במכשיר טייזר כדי לאזקו.

3. הנאשם, באמצעות בא-כוחו, אישר את הקשר המשפחתי בינו לבין א. הנאשם אישר כי ניסה ליצור קשר טלפוני עם א, לאחר שיצא מדירתם, ואישר כי זרק את מכשיר הטלפון. עם זאת, הנאשם הכחיש כי מכשיר הטלפון נשבר או ניזוק, ובכל מקרה הדגיש כי מדובר ברכושו. הנאשם אישר כי דיבר בבוטות כלפי א., אך הכחיש את הביטויים המיוחסים לו, למעט האמירות ביחס להזנחת הילדים מצדה. הנאשם אישר כי אמר לא שהיא מכוונת ע"י עורכת דינה והיא זו שמדריכה אותה להגיש נגדו תלונות. הנאשם אישר כי א הזעיקה את המשטרה והכחיש כי קרא לעברה שקרנית ויתר האמירות המיוחסות לו, לאחר הגעת השוטרים. לדבריו, השוטרת ביקשה ממנו להציג תעודת זהות פעמיים והוא השיב לה שהתעודה בחדרו. לדברי הנאשם, נידם דיבר אליו בבוטות, השפיל אותו, הכה אותו וחשמל אותו בטייזר, מבלי שקדמה לכך התנהגות אלימה מצדו. הנאשם ציין כי ביקש מהשוטרים שלא לדבר בבוטות ליד הילדים. הנאשם הכחיש כי התנגד למעצרו ושלל ניסיון להלום בשוטר נידם.

תמצית פרשת התביעה

4. התביעה עתרה להרשעת הנאשם על בסיס המסכת הראייתית שהוצגה לבית המשפט. מטעם התביעה העידו ארבעה עדים: א ש, בת זוגתו של הנאשם; רפי נידם ואוריה הוד, השוטרים שהגיעו לדירת השניים במועד האירוע; וציון שושני, שוטר שתחקר את א בדירה ולאחר מכן גבה הודעה מהנאשם בתחנת המשטרה. להלן עיקרי הדברים שעלו בעדותם:

4.1 א. מסרה בעדותה כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום היא והנאשם התגוררו יחד עם ילדיהם, וניהלו מערכת זוגית שנמשכה כ-12 שנה, אך הקשר עלה על שרטון והיא תכננה לעזוב את הבית והנאשם ידע

על כך. ביום 2.12.2012 בשעות הערב נפגשה עם חברה, כדי לשוחח עמה על יחידת דיור, שעניינה אותה לצרכי מגוריה. כששבה לביתה, בנותיה סיפרו לה שהנאשם היה עצבני, לאחר שלא ענתה לו לטלפון, ולכן הוא זרק את הטלפון על הרצפה והציגו בפניה את מכשיר הטלפון כשהוא שבור. א סיפרה ששאלה את הנאשם לפשר העניין ומשם התפתח ויכוח קולני במהלכו קילל ללא הפסקה, הלין שהיא מזניחה את הילדים, קירב פניו לפניה וכינה אותה: "זונה, שרמוטה". א. ציינה כי בתחילה, לא ייחסה חשיבות לדברי הנאשם, אך לאחר שהמשיך ואמר לה בעצבים, אמירות כגון: "את יודעת אין לי מה להפסיד יותר, אני אשחט אותך, אני ארצח אותך"; וכן: "את, העורכת דין שלך שמכוונת אותך אני אוריד לכן את הראש. אם את חושבת שאין לי עורך דין אז יש לי עורך דין בן זונה", היא נכנסה ללחץ, חשה פחד והזעיקה את המשטרה. עם הגעת השוטרים, א יצאה לקראתם לחצר הבית. השוטר נידם תשאל אותה מחוץ לבית והיא ציינה בפניו שהיא חשה בסכנה. במקביל, כך לדבריה, היה לה קשר עין ושמע חלקי למתרחש בתוך הבית, עת השוטרת הוד ביקשה מהנאשם שיציג בפניה תעודת זהות, אך הנ"ל סירב ואמר לשוטרת: "אתם אוכלי חינם". השוטר נידם הצטרף לשוטרת הוד, לבקשתה, וביקש אף הוא מהנאשם להציג תעודת זהות, באומרו: "לך תביא את תעודת הזהות שלך, נרשום פרטים, מה קרה ונסיים עם זה". א סיפרה כי הנאשם המשיך בסירובו ודחף את השוטר. לאחר מכן, השוטרים ניסו לאזוק את הנאשם תוך הפעלת כוח, אך הנאשם התנגד, התפרע וקילל, עד שלבסוף השוטר הפיל את הנאשם לרצפה והפעיל שוקר כדי להשתלט עליו. א. סיפרה כי למחרת היום עזבה את הבית.

יש לציין כי מעדותה של א. עלה כי בעבר הגיעו שוטרים לביתם, בעקבות טעות, כדי לחפש אדם אחר, בזמן שהנאשם לא שהה בבית, והדבר הותיר טראומה בקרב ילדיהם.

4.2 רפאל נידם, ששימש כשוטר סיור במועד הרלוונטי, מסר בעדותו כי הוא והשוטרת הוד הגיעו לבית הנאשם, בעקבות קריאה על קללות ואיומים מצד בן זוג. לדבריו, א המתינה להם בחצר הבית, נסערת ומפוחדת, ומסרה שהנאשם איים ש"ישחט אותה". לדבריו, החל לתחקר את א על שהתרחש, ובאותה עת, צעק הנאשם לא, מתוך הבית, שלא תדבר עמם והוסיף: "זונה שקרנית". בתוך הבית שהו הנאשם והשוטרת הוד. נידם מסר בעדותו כי שמע את הנאשם נסער ודרש בוולגריות מהשוטרת לצאת מהבית. בנקודת זמן זו, פסק מלתחקר את א והצטרף לשוטרת בתוך הבית מחשש לשלומה. נידם העיד כי הנאשם היה מאד טעון בשפת הגוף שלו, כך כלשונו, וניסה כל העת לצאת מהבית לכיוונה של א, שהמתינה בחצר. נידם העיד כי הודיע לנאשם על עיכובו בגין איומים על בת זוג, לאחר ששמע מא כי איים לשחוט אותה, וביקש מהנאשם להציג תעודת זהות. לדבריו, הנאשם סירב והדף אותו, כשידיו פגעו בגופו באזורי הבטן והחזה, ואז הוא הודיע לנאשם שהוא עצור בגין סירובו לעיכוב וניסה לאזוק את ידיו. נידם מסר כי הנאשם מצדו ניסה להכותו במכות אגרופ לכיוון פניו. במצב זה, השוטרת הוד ביקשה לסייע לנידם לאזוק את הנאשם, ובתגובה הנאשם עיקם את ידה. בשלב הזה, כך מסר נידם, ביקש סיוע מניידות משטרה נוספות, והכה את הנאשם באגרופ בפניו על מנת להורידו לרצפה ולהשתלט עליו. הנאשם הוסיף להתנגד "בצורה קיצונית" ונידם הודיע לו כי אם ימשיך בהתנגדותו הוא יעשה שימוש במכשיר טייזר. נידם מסר שהנאשם המשיך להתנגד ולהשתולל ולכן עשה שימוש במכשיר הטייזר, ללא המחסנית, באמצעות הצמדתו לבטנו של הנאשם. כתוצאה מכך, הנאשם נרגע ונידם הצליח לאזוק את ידיו. בשלב זה, הגיעו שוטרים נוספים למקום, אשר סייעו לנידם להושיב את הנאשם בניידת משטרה ואילו השוטרת הוד נלקחה לקבלת טיפול רפואי וידה נחבשה.

4.3 אוריה הוד, אשר שימשה שוטרת במסגרת שירות חובה וצוותה לשוטר נידם במועד אירוע כתב האישום, מסרה כי הם הגיעו לזירה לאחר קבלת קריאה על אירוע של אימים במשפחה. לדבריה, כשהגיעו למקום, הנאשם וא. יצאו לכיוונם בחצר הבית. נידם החל לתשאל את א בחצר והיא ביקשה מהנאשם שיציג לה תעודת זהות, בעומדם בכניסה לבית. הנאשם סירב ואמר לה: "למה מי אתם? עשיתם לי טראומה לילדים שלי"; ולעבר א צעק: "הכל באשמתך, יא בת זונה יא שקרנית". בעקבות כך, נידם אשר היה עמה בקשר עין ושמע את המתרחש, ניגש לנאשם והודיע לו שהוא מעוכב בגין אימים. לדבריה, הנאשם התפרע, השתולל והניף את ידיו לעברם באגרסיביות. נידם ניסה להשתלט על הנאשם והיא ניסתה לסייע, אך הנאשם תפס את ידה וסובב אותה בחוזקה. לדבריה, נידם הכה את הנאשם במכת אגרוף לפניו, אך הוא המשיך להשתולל ולהתפרע, שעה שנידם ניסה לאזוק אותו ולהודיע לו שהוא עצור. לדבריה, נידם הודיע לנאשם כי הוא עומד לעשות שימוש בטייזר, אך הנאשם המשיך בשלו והשתולל גם לאחר שהורד לרצפה ולכן נעשה שימוש בטייזר. הוד סיפרה כי כתוצאה מהפגיעה בידה, לא היה בכוחה לסייע לנידם ולכן הוא הזעיק ניידת נוספת למקום. הוד ציינה כי פונתה לקבלת טיפול רפואי, והובחן נקע בידה בשלו קיבלה שלושה ימי חופשת מחלה (הוצגה תעודה רפואית).

4.4 ציון ששוני, אשר שימש חוקר תורן ביום האירוע, מסר בעדותו כי הגיע לזירת האירוע, וגבה במקום הודעה מא, אשר הייתה נסערת ובוכייה, ובהמשך גבה הודעה מהנאשם בתחנת המשטרה. הנאשם מצדו סירב לחתום על ההודעה וזו הוגשה באמצעות העד. ששוני צילם חבלות שונות שנצפו על פניו וידו של הנאשם, ואת מכשיר הטלפון מביתו של הנאשם. הצילומים הוגשו לתיק בית המשפט. העד מסר כי בעקבות השימוש בטייזר, העביר דיווח למח"ש כמתחייב.

5. בנוסף לכך, הגישה המאשימה לבית המשפט דו"ח ותיעוד העימות בין הנאשם לבין א.; תמליל ותיעוד השיחה עם מוקד 100 מיום האירוע; תעודה רפואית ע"ש השוטרת הוד מיום האירוע וטופס העברת חומר למח"ש.

תמצית פרשת ההגנה

6. מטעם ההגנה העיד הנאשם, הוא לבדו, וסיפר כי במועד הרלוונטי הוא וא החלו בהליכי פרידה, ולהערכתו עורכת הדין שלה הדריכה אותה לפנות למשטרה כדי "לתפור לו תיק". לדברי הנאשם בעדותו, בערב המדובר קם משינה, לקול צעקות הילדים, לאחר ששב מעבודתו ושתה כוסית וויסקי. הנאשם מסר שהוא הרגיע את הילדים והגיש להם ארוחת ערב. הנאשם אישר כי זרק את מכשיר הטלפון לרצפה, משום שהתעצבן מכך שא לא ענתה לטלפון, אך לדבריו המכשיר לא נשבר והוא חיבר את חלקיו חזרה. לטענתו, עם שובה, א הלינה על כך שהילדים עדיין ערים והוא מצדו אמר לה שאם היא לא תדע לשמש כאם לילדים, הוא ייקח לה אותם. הנאשם ציין כי בטרם הכיר את א, הוא שימש כאב חד הורי לשתי בנותיו, כך שהוא יודע לשמש גם כאב חד הורי. הנאשם הכחיש את הטענה שהוא איים לפגוע בא. הנאשם סיפר שהוא חזר לישון, עד ששמע קריאות מבחוץ, והסתבר לו שא הזעיקה את המשטרה, בטענה שהוא איים לרצוח אותה. לדבריו, יצא לקראת שני השוטרים שהגיעו לדירה. השוטר שאל את א

אם הוא הרביץ לה או דחף אותה והיא השיבה בשלילה. בינתיים, השוטרת ביקשה ממנו להציג תעודת זהות ואף צעקה עליו ובה בעת מנעה ממנו לעבור ולהביא את תעודת הזהות שלו. לדבריו, השוטר שמע את צעקות השוטרת וקפץ לכיוונו, נתן לו מכות "כמו נינג'ה" ודחף אותו לתוך הבית ושם ירה בו עם טייזר ולאחר מכן המשיך להרביץ לו ואף שוטרים נוספים הצטרפו והיכו אותו. לטענת הנאשם, לא היה כל מגע בינו לבין השוטרת והיא עמדה במרחק של מטר-מטר וחצי ממנו. הנאשם שלל בעדותו הרמת יד מצדו על השוטרים והכחיש את הטענה שהוא התנגד למעצרו. הנאשם גרס כי כלל לא נאמר לו שהוא עצור.

הנאשם סיפר בעדותו כי בעבר, שעה שלא נכח בבית, התדפקו על דלת ביתם שלושה שוטרים, עד שכמעט שברו אותה, והסתובבו במקום, עד שהסתבר כי טעו בכתובת. לדבריו, ילדיו נבהלו ונלחצו מאד מנוכחות השוטרים ולכן במקרה הנוכחי אמר לשוטרת שהמשטרה גרמה טראומה לילדיו וביקש ממנה להפסיק לצעוק.

7. ההגנה הציגה את סיכום טיפול רפואי שניתן לנאשם בבית החולים יוספטל מיום 9.12.2012 כשבוע לאחר האירוע; מסמך רפואי מבית לוינשטיין מיום 27.8.2014; לוח צילומים של מכשיר הטלפון האלחוטי ו"אישור שפיטה" מטעם מח"ש.

8. ההגנה עתרה אם כן לזיכויו של הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו, בעיקר על בסיס גרסתו בבית המשפט. נטען כי התנהלותה א. הצביעה על כך שהיא לא חשה פחד או חשש מהנאשם, נשארה לדור עמו והחמיאה לו על היותו אבא טוב, ועל כן אין ליחס לו עבירת האיומים כלפיה; נטען כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש להוכחת עבירת היזק לרכוש, היות ומכשיר הטלפון המדובר לא הוצג לבית המשפט ואף מראיות התביעה עלה כי הטלפון הורכב מחדש. ביחס ליתר העבירות, עתרה ההגנה להעדפת גרסת הנאשם על פני גרסת השוטרים והדגישה כי מלבד השוטר נידם לא הובאו ראיות בנוגע לביצוע מעצר כדן. מכאן, כך לשיטת ההגנה, לא הייתה סמכות לשוטרים להפעיל כוח כלפי הנאשם, ואילו לנאשם שמורה הזכות להרחיק ממנו שוטר שמתנהל בבוטות ובאגרסיביות.

בנוסף לכך, נטען להגנה מן הצדק לפני סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, היות והנאשם הופלה לרעה על ידי מערכת אכיפת החוק ביחסה לשוטרים, שהפגינו אלימות כלפיו, באופן המצדיק ביטול האישומים נגדו, על מנת למנוע אכיפה בררנית ופגיעה באימון הציבור במערכת אכיפת החוק.

9. בתשובה לטענת ההגנה מן הצדק, הדגישה המאשימה כי טענת הגנה מן הצדק מכוונת לשיוויון בין שווים, בשונה מהמקרה דנא. התובע הדגיש כי נתקבל אישור ממח"ש, לפיו לא נמצאה הצדקה לפתוח בחקירה פלילית נגד השוטרים וניתן "אישור שפיטה" להגשת כתב אישום נגד הנאשם.

10. כידוע, במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מראיותיהם, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתי לקבל את גרסת עדי התביעה, באופן שניתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, למעט בעבירה של היזק לרכוש במזיד.

עבירת האיומים

11. סעיף 192 לחוק העונשין קובע:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

עבירת האיומים הנה עבירה של פגיעה בשלום הציבור בדרך של עשיית דין עצמית, המוצאת ביטוי בהטלת אימה על הפרט, לשם פגיעה בביטחונו, חירותו, שלמות גופו, בריאותו, קניינו ועוד. היסוד העובדתי בעבירת איומים הנו "האיום" עצמו. משנעשה האיום "בכל דרך שהיא" והוא איום בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב של האדם או בפרנסתו, נתמלאו דרישות יסוד זה. משמעות המונח "איום" היא בפוטנציאל הטמון בו להטיל מורא, פחד או אימה מפני רעה צפויה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף האמור. על האיום לכלול אלמנט של "פגיעה", בין אם יש בה כדי לגרום נזק מוחשי ובין שהיא נותרת ערטילאית, "שלא כדין" כלומר ללא הצדקה מכוחה של הגנה מהותית הקבועה בחוק. נדרש כי האיום יהיה "רציני וממשי", כאשר המבחן הינומבחן אובייקטיביודי אם הוכח כי האיום מטיל מורא על "האדם הסביר". היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום. ודוק, אין דרישת רכיב תוצאתי, היינו אין נדרשת התממשותם או התגשמותם של האיומים; אין נדרשת התקיימותו של נזק כלשהו למאויים ואין נדרש כי המאויים אכן יחוש מאויים או יחוש פחד כדי לקיים את דרישת היסוד העובדתי (ראו: ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373; יעקב קדמי, **על הדין בפלילים**, חוק העונשין, חלק רביעי, תשס"ו-2006, עמ' 2123; גבריאלי הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ד', עמ' 442).

בבחינת היסוד הנפשי, נדרשת מודעות לרכיב העובדתי והנסיבתי ודרישה מפורשת של כוונה מיוחדת "להפחיד את האדם או להקניטו". המדובר בעבירה התנהגותית, כך שמשמעותה של הכוונה הינה המטרה. המבצע את העבירה פועל מתוך שאיפה להשגת היעד שהסעיף נועד למנוע מימוש. הכוונה מאופיינת ברצון "להפחיד" (להטיל אימה, לטעת פחד מפני תוצאה רעה) או "להקניט" (להרגיז או להכעיס) ונדרשת מודעות ברמה גבוהה של הסתברות כי יעד זה יתממש.

12. לפניי עדות יחידה של א. מול עדות הנאשם, בכל הנוגע לעבירת האיומים. כידוע, "אין כל מניעה לבסס

הרשעה בפלילים על-פי עדותו של עד יחיד, תהא העבירה חמורה ככל שתהיה; והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. ואכן, הכלל הוא: כל עוד זוכה עדותו של עד יחיד לאמונו של בית-המשפט ולמלוא המשקל ההוכחתי המתחייב מתוכנה - די בה כשלעצמה כדי לבסס הרשעה בפלילים. זאת - בכפוף לחריגים הקובעים דרישה של "תוספת" לאותה עדות יחידה, אם מכוח הוראה חקוקה ואם מכוחה של ההלכה הפסוקה.

הכלל הוא: "... מקום בו לא קבע המחוקק הסדר ספציפי, אין מניעה פורמלית להרשעתו של אדם על יסוד עדותו של עד יחיד" (ראו: כב' השופט קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, מהדורה תש"ע-2009, עמ' 470). עם זאת, על בית המשפט לבחון את העדות היחידה בקפידה יתרה ולהזהיר עצמו כי עדות יחידה בפניו (ראו שם, בעמ' 471).

13. עדותה של א. בבית המשפט הייתה עקבית, אותנטית וקוהרנטית והותירה רושם חיובי ומהימן מראשיתה

ועד אחריתה. עדותה נותרה איתנה גם במהלך חקירתה הנגדית. א תיארה בהתרגשות ובמבוכה את אשר ארע בביתה. בקול חנוק מבכי, סיפרה א. הכיצד שבה לביתה באותו הערב, לאחר שהנאשם אמר לה שידאג להתקין ארוחת ערב לילדיהם, וגילתה את מכשיר הטלפון השבור. א. סיפרה על המריבה בינה לבין הנאשם, במהלכה קירב פניו לפניה, ואמר לה, בנוכחות ילדיהם, בין היתר כך: **"זונה, שרמוטה"**; **"עכשיו אני יודע מה שיברו בכל בני ברק, מה היה בפה שלך שהיה עסוק כל כך"**; **"את יודעת אין לי מה להפסיד יותר, אני אשחט אותך, אני ארצח אותך"**; וכן: **"את, העורכת דין שלך שמכוונת אותך אני אוריד לכן את הראש. אם את חושבת שאין לי עורך דין אז יש לי עורך דין בן זונה"**. א מסרה שהנאשם היה עצבני ביותר והטיח בה את הדברים בקרבה גופנית כזו, כך שהרגישה את נשיפותיו ויריקותיו בפניה.

התרשמתי כי א. הקפידה לדייק בעדותה ולא ניסתה להעצים את מעשיו הפסולים של הנאשם, להפריז בכוונותיו השליליות או לטפול עליו אשמת שווא. כך למשל, ציינה בעדותה כי בעבר הטיח בה הנאשם אמירות כגון: "את מכינה את הדייסה, תאכלי אותה"; "חכי חכי זה לא יהיה סוף טוב", ולכן בתחילה לא נבהלה מהתנהגותו של הנאשם כלפיה, מלבד תחושת אי הנעימות הכרוכה בכך. עם זאת, ככל שהדברים נמשכו, כך לדבריה, הרגישה שהפעם הנאשם הרחיק לכת בהתנהגותו ובחומרת האמירות כלפיה ולכן נלחצה והזעיקה את המשטרה. א אף לא ניסתה לטשטש את חלקה בליבוי היצרים מצד הנאשם, וסיפרה כי לאחר שהנאשם החל לקלל אותה, היא טרקה לו את הדלת בפרצוף, כך כלשונה.

א. אף לא ניסתה להפריז במסוכנות שמשקפה מהנאשם לשוטרים והעריכה בעדותה, בכנות יש לומר, כי לא היה צורך בשימוש במכשיר הטייזר נגדו. א. אף החמיאה לנאשם בעדותה על היותו אב טוב ומסור.

חיזוק למהימנות עדותה של א. מצאתי בתוכן שיחתה הטלפונית עם השוטרת, עת פנתה למשטרה, נוכח התנהגותו האלימה של הנאשם באותו הערב. א. נשאלה בשיחה האם בן זוגה מרביץ לה והשיבה על כך: "עדיין לא אבל הוא מאיים עלי" (ת/3). יוצא אפוא שא. לא ניסתה ליחס לנאשם מעשי אלימות, מלבד האלימות המילולית כלפיה. חששותיה מפני הנאשם ניכרו היטב מתוכן פנייתה למשטרה.

חיזוקים נוספים מצאתי בעדותם של השוטרים שהגיעו תוך זמן קצר לזירה. השוטר נידם סיפר כי בהגיעו למקום פגש את א. בחצר הבית כשהיא "מאוד נסערת ומפחדת". נידם ציין כי א. גמגמה וניכר עליה שהיא "מפחדת מאוד" (עמ' 15 לפרוט').

השוטר ששוני סיפר כי בהגיעו למקום, לאחר שהשוטרים נידם והוד כבר נכחו שם, הוא גבה מא הודעה בחצר הבית. לדבריו, "היא הייתה נסערת, בכתה, כל הזמן עישנה, הייתה לחוצה" (עמ' 26 לפרוט').

למחרת היום, בתאריך 3.12.2012, בוצע עימות בין הנאשם לבין א., במהלכו שבה א. על טענותיה, לפיהן

הנאשם איים עליה באומרו: **"אין לי מה להפסיד אני ירצח אותך וישחט אותך"**, ולכן פנתה למשטרה. א. ציינה כי היא והנאשם חוו לא מעט קשיים בחייהם הזוגיים ובעבר אמר לה דברים קשים, אך היא לא הרגישה מאוימת עד לאותו ערב, עת אמר לה הנאשם שאין לו מה להפסיד, והיא חשה שהוא לא שולט בעצמו וחששה לחייה.

14. לעומת זאת, הנאשם לא רכש את אמוני, עת מסר את גרסתו בבית המשפט והכחיש בביטול אמירת דברי איום. התרשמתי מהנאשם, כמי שפרס תמונה עובדתית חלקית ומגמתית, לעתים לא הגיונית, על מנת להציג עמדה תמימה וקרבנית.

אמנם, הנאשם שלל אמירת דברי איום, אך בתשובתו לכתב האישום כמו גם בעדותו בבית המשפט, אישר כי באותו הערב נהג באלימות שעה שזרק בעצבים את מכשיר הטלפון לרצפה בנוכחות ילדיו ובהמשך דיבר בבוטות כלפי א.. מעדותו של הנאשם עלה המתח הרב ששרר בינו לבין א, ביחוד בשל קשיים בזוגיות וחיפושיה של א. אחר מדור חלופי. הנאשם טען שהלין על תפקודה של א כאם, ואמר: **"את צריכה להתנהג כמו אמא, אנו הולכים להיפרד ואם את לא תתנהגי כמו אמא אני אקח לך את הילדים, אני הייתי אב חד הורי לפני שהכרתי אותך ואני אחזור להיות אב חד הורי"**.

הנאשם טען כי א. ניסתה "לתפור לו תיק" ולהפלילו, בעצת עורכת דינה, אך בד בבד אישר כי א. שללה בפני השוטרים כל נקיטת אלימות פיזית מצדו כלפיה. בנוסף, טען הנאשם כי א והמשטרה עשו יד אחת נגדו, היות והיא עובדת במשטרה. לא מצאתי ממש בטענות הקונספירציה מצד הנאשם. יש לציין כי א אישרה בעדותה כי היא מועסקת כעובדת ניקיון במשטרה מזה כשלושה חודשים, כך שבמועד האירוע כלל לא עבדה במשטרה והדגישה כי לא שוחחה עם השוטרים או התובעים לקראת הדיון שהתקיים בהליך דנא. השוטר נידם מסר בעדותו, כי בשלושת החודשים שקדמו לדיון הוא השתתף בקורס מקצועי ולכן נעדר מתחנת המשטרה ולא נתקל בא. השוטרת הוד, שימשה במועד האירוע כשוטרת בשירות צבאי חובה והשתחררה מאז מהשירות, סיפרה בעדותה שפגשה את א עת ביקרה בתחנה וא אמרה לה שהדיון קבוע ליום 7.1.2014 וזו השיבה לה: "בעזרת השם יהיה בסדר" ובכך הסתיימה השיחה ביניהן. בהודעתו של הנאשם בתחנת המשטרה, אותה מסר שעות ספורות לאחר האירוע, פירט הנאשם בהאי לישנא: **"...דיברתי עם א. קרוב לפני, אמרתי לה שהיא צריכה להתאמץ יותר בכדי שהילדים יהיו אצלה, אישה שרוצה לגדל ילדים לא נעלמת עד שעה 03:00 לפנות בוקר ..."**; ובהמשך: **"כן שברתי את הטלפון, כי התקשרתי אליה והיא לא עונה לטלפון וזה לא פעם ראשונה, היא אמורה להכין אוכל לילדים ולהשכיב אותם לישון, איפה האחריות שלה... תפסתי קריזה על זה שהיא לא עונה לי"**.

15. מכל המקובץ עד כאן, באתי לכלל דעה כי התגבשו כל רכיבי עבירת האיומים מצד הנאשם. כאמור, מצאתי לתן אמון מלא בגרסתה של א, אשר הייתה עקבית וברורה, הן בעדותה בבית המשפט, הן בפני השוטרים שהגיעו לזירה, בדבריה בעימות עם הנאשם ובדיווחה למשטרה. גרסתה של הא אף חוזקה חלקית מגרסתו של הנאשם עצמו. כך או כך, סבורני כי האמירה בה הודה הנאשם, להרחיקה מילדיה, היא עצמה מהווה איום כשלעצמו. כפי שנקבע בפסיקה, בחינת תוכנו של ביטוי אינה מתבצעת בחלל ריק כי אם על רקע מערך נסיבתי קונקרטי, שבגדרו ייתן בית משפט דעתו, בין היתר, לאופן מסירת הביטוי, או ביצוע מעשה, לאופן שהוא נקלט ולמסר שהיה גלום בו. הנאשם אישר כי "תפס קריזה", זרק את מכשיר הטלפון לרצפה ודיבר בבוטות כלפי א. לעיני ילדיהם. מצאתי לקבל את גרסתה של א. בכל הנוגע לדרך אמירת הדברים ולתוכנם. אין ספק בלבי כי היה באמירות אלו כדי להטיל מורא, פחד או אימה מפני רעה צפויה, על א., כמו על כל אדם סביר בנסיבות המקרה. התרשמתי ממכלול הראיות כי

הנאשם היה מודע היטב, ברף ההסתברות גבוה, כי האמירות הללו עלולות להפחיד או להקניט. משכך, מורשע הנאשם בעבירת איומים.

הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו

16. סעיף 275 לחוק העונשין קובע:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטר, דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים."

עבירת ההפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו מתייחסת לכל פעולה הנעשית בכוונה להפריע לשוטר או לאדם אחר המסייע לו בפעולות השיטור ובדרך זו מביאה לשיבוש אכיפת הדין ומהווה פגיעה בשלטון החוק ובסדרי המנהל הציבורי.

על מנת להרשיע בעבירה זו, נדרשת עשיית מעשה שיש בו כדי להכשיל שוטר, כמשמעותו בפקודת המשטרה, או לאדם אחר המסייע לו, בשעת מילוי תפקידו; ואין נפקא מינה אם אכן בוצעה הפרעה בפועל לשוטר או לאדם שסייע לו.

היסוד הנפשי דורש מודעות להתנהגות ולנסיבות בתוספת כוונה מיוחדת ביחס למטרות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, של הכשלת השוטר במילוי תפקידו, של הפרעה לאדם אחר המסייע לשוטר במילוי תפקידו או של הכשלת אדם אחר המסייע לשוטר במילוי תפקידו (ראו: יעקב קדמי, **על הדין בפלילים**, חוק העונשין, חלק שלישי, תשס"ו-2006, עמ' 1657; גבריאל הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ד', עמ' 350).

17. אקדים לציין כי התרשמתי לחיוב מעדותם של השוטרים נידם והוד. השוטר נידם העיד ברהיטות ובבהירות אודות האירוע המדובר והתרשמתי כי מדובר בשוטר מקצועי ואמין, אשר מיד עם הגיעו לזירת האירוע, בליווי השוטרת הוד, השתלט היטב על הנעשה ופעל במלוא הרגישות הנדרשת, תוך הקפדה על נהלי עבודתו כשוטר. השוטרת הוד, שימשה בזמנו כשוטרת בשירות חובה והתרשמתי לחיוב מעדותה, הגם שלא נעלמו מעיני פערים מסוימים בין עדותה לבין עדות השוטר נידם, בעיקר בנוגע לרצף התרחשות האירועים על ציר הזמן. עם זאת, התרשמתי כי פערים אלו טמונים בקשייה של העדה לשחזר את פרטי האירוע בשל חלוף הזמן והיותה שוטרת צעירה חסרת ניסיון רב במלאכת השיטור במועד הרלוונטי. כך או אחרת, דווקא אי דיוקים שאינם יורדים לשורשן של העבירות אין בהם כדי לפגוע במהימנות הגרסה כולה, ולמעשה מסירים כל חשש לתיאום גרסאות מצד העדים.

מנגד, כפי שצינתי, לא מצאתי ליתן אמון בגרסת הנאשם, אותה מצאתי מיתממת ולעתים חסרת כל הגיון או הסבר רציונאלי למעשיו.

התרשמתי כי השוטרים הגיעו למקום מתוך רצון כן לבצע מלאכתם במהירות ובמקצועיות ולבטח לא מתוך כוונה או רצון לחתור למגע אלים עם הנאשם. מעדות השוטרים ובעיקר מעדות הנאשם נחה דעתי כי הנאשם הוא זה שמנע מהשוטרים מלבצע את מלאכתם ובדרך זו גרם שלא לצורך להפעלת כוח, עד כדי מעשי אלימות, בינו לבין השוטרים.

18. במקרה דנא, נטען כנגד הנאשם כי הנ"ל סירב להזדהות בפני השוטרת הוד באמצעות תעודת זהות, כפי שנדרש ממנו. השוטרת הוד העידה בנושא זה, מבלי שנסתרה, וכך מסרה: **"...ביקשתי מאליהו תעודת זהות בכדי לזהות אותו, כאשר הוא סירב ואומר לי במילים האלה: 'למה מי אתם? עשיתם לי טראומה לילדים שלי'. לאחר מכן ביקשתי ממנו שוב תעודת זהות כאשר הוא עדיין צועק ואומר לי: 'אני לא מביא לכם, אתם סתם שוטרים', לאחר מכן שותפי רפי שמע את מה שמתרחש וניגש 'הכל באשמתך, יא בת זונה יא שקרנית'. לאחר מכן שותפי רפי שמע את מה שמתרחש וניגש ישר לאליהו והודיע לו כי הוא מעוכב בגין איומים, לאחר מכן אליהו החל להתפרע ולהשתולל כשהוא מניף את ידיו לעברנו בצורה אגרסיבית..."** (עמ' 32 לפרוט').

השוטר נידם, אף הוא, סיפר בעדותו, כי הנאשם קילל ודיבר בוולגריות, כלשונו, שעה ששהה עם השוטרת הוד בבית והוא עצמו תחקר את א. בחצר. לדבריו, חשש לביטחונה של הוד ולכן נכנס לבית והצטרף אליה. וכך מסר: **"אז ראיתי שהבן אדם ממשיך לקלל וממשיך לדבר בצורה וולגרית. ברגע שהבנתי שהבן אדם ממשיך לקלל ויכול לסכן את אוריה, נכנסתי פנימה. הוא צועק ברקע: 'זונה שקרנית' ואומר לא. לא לדבר ותוך כדי הוא גם אומר לאוריה: 'מה את עושה בבית שלי? תצאי מהבית שלי'. ... עצם העניין שהבן אדם התנהג בצורה כזו ושח"מית שלא יכולה להגן על עצמה והבנתי שהבן אדם מתנהג בהתנהגות אלימה, החלטתי לעצור את התחקור של המודיעה ולהיכנס פנימה לדירה. מה שאני זוכר שהבן אדם היה מאד טעון בשפת גוף שלו וכשנכנסתי זה היה אחרי שהוא לא הקשיב לשוטרת שביקשה ממנו להישאר בבית. הוא כל הזמן ניסה לצאת אלינו החוצה כדי לא לתת לבת הזוג שלו לדבר. נכנסתי והודעתי לו שהוא מעוכב בגין איומים על הבת זוג שלו כי היא א. הספיקה להגיד לי שהוא איים לשחוט אותה. הבן אדם כמובן המשיך בהתנהגותו"** (עמ' 16 לפרוט').

חיזוק לגרסת השוטרת, מצאתי בעדותה של א, אשר סיפרה בעדותה כך: **"השוטר לקח אותי לצד בחצר כדי לשמוע את הפרטים והשוטרת נכנסה הביתה. אני פתחתי להם את הדלת. אלי יצא לכיוון שלהם מהחדר שלו ואמר לה: 'מה את רוצה?', היא אמרה לו: 'תיתן לי תעודת זהות', הוא אמר: 'אני לא מוכן', היא אמרה לו: 'אני רוצה רק תעודת זהות, אני עוד לא מדברת אתך' והוא אמר: 'אתם אוכלי חינם'. בינתיים הייתי בחוץ עם השוטר. הוא ביקש ממני שאספר לו מה קרה. הוא שאל אותי אם אני מרגישה סכנה ואמרתי לו שכן. הוא שאל אותי אם יש לי לאן ללכת ואמרתי לו שלא. בינתיים השוטרת מנסה לשכנע את אלי שיביא לה תעודת זהות. הוא לא נתן לה תעודת זהות ואמר לה שתעודת הזהות נמצאת בחדר. כל הזמן הזה הייתי בחצר. החצר והדלת של הכניסה צמודים אחד ליד השני, איפה שאנו עמדנו ואיפה שהם עמדו, הם עמדו**

ממש בכניסה. היה קשר עין אך לא שמעתי את כל המלל. כשהיו צעקות או טון גבוה שמעתי. כשהיא ביקשה תעודת זהות והוא אמר לה שזה בחדר וכשהשוטרת ביקשה מהשוטר שיבוא לעזור לה. כשהשוטר בא לקראת השוטרת לראות מה קורה אני נשארתי בחצר ומה שכן שמעתי שהוא אמר: 'לך תביא את תעודת הזהות שלך, נרשום פרטים, מה קרה ונסיים את זה'. אלי לא רצה לתת את תעודת הזהות, השוטר נצמד אליו ואלי הדף אותו מעליו" (עמ' 5-6 לפרוט')

הדברים עולים אף מעדותו של הנאשם, אשר תיאר את הדברים כך: "...בינתיים השוטרת ביקשה ממני תעודת זהות ואני עמדתי בין השוטר לשוטרת, כשהשוטרת היתה ממש ליד הדלת של הבית ואני לא יכול לעבור. ביקשתי מהשוטרת לזוז כי אני לא יכול לעבור והיא המשיכה לעמוד באותו מקום וצעקה: 'תן לי מיד תעודת זהות' ואיך שהשוטר שמע את הצעקה, כמו איזה קוד, קפץ לכיוון שלי ונתן לי מכות כמו נינג'ה..." (עמ' 45 לפרוט').

בהמשך, מסר הנאשם בחקירתו הנגדית, כך: "אני לא סירבתי לתת תעודת זהות, השוטרת לא נתנה לי לעבור, היא עמדה בפתח של הבית. אתה מתאר דברים לא נכונים. ... ש. אתה אומר שהשוטרת ביקשה ממך תעודת זהות ובאותו מעמד כאשר אתה רוצה לגשת ולקחת את תעודת הזהות היא לא מאפשרת לך נכון? ת. נכון. ש. תאשר שזה לא הגיוני ששוטרת תבקש ממך תעודת זהות מצד אחד ומצד שני היא תמנע ממך? ת. זה לא הגיוני אבל זה העובדות בשטח" (עמ' 48 לפרוט').

הנאשם נשאל מדוע סירב להציג תעודת זהות לדרישות השוטרת, גם בעת גביית הודעתו במשטרה, והשיב: "לא סירבתי היא לא ביקשה כמה פעמים היא ביקשה פעמיים, ודיברה איתי בגסות שלא מוצדקת אני לא פושע" (ת/1).

19. במקרה דנא, שוכנעתי מכלל העדויות, לרבות זו של הנאשם, כי הנאשם מיאן להזדהות בפני השוטרת הוד באמצעות תעודת זהות, כפי שהתבקש לא אחת. הנאשם התנהל באופן פרוע ובוטה, צעק וקילל, ואף ניסה למנוע מא. מלמסור לשוטר נידם את תלונותיה. לא מצאתי לקבל את הסברו של הנאשם, אשר נשמע לראשונה בחקירתו הנגדית, לפיו השוטרת הוד, זו אשר ביקשה ממנו להציג בפניה תעודת זהות, מנעה ממנו להביא את תעודת הזהות מהחדר הסמוך.

20. מכל המקובץ, שוכנעתי כי המאשימה הוכיחה ברף הנדרש בפלילים כי הנאשם התכוון במעשיו להפריע לשוטרים במלאכתם, דרש מהם לצאת מביתו, סירב להציג תעודת זהות וצעק לכיוונה של א. כדי להרתיעה מלהתלונן עליו. מכאן, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו.

תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו

**"התוקף שוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק ונתקיימה בו אחת מאלה, דינו - מאסר עד חמש שנים ולא פחות משלושה חדשים:
(1) התכוון להכשיל את השוטר בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלאו".**

עבירה זו נועדה למנוע פגיעה גופנית בשוטר, בזיקה עניינית למילוי תפקידו, על מנת שלא לפגוע ולשבש את עבודתו, ובדרך זו להגן על סדרי המנהל הציבורי התקינים.

היסוד העובדתי כולל "תקיפה" כהגדרתה בסעיף 378 לחוק העונשין: **"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".**

על מעשה התקיפה להיות מופנה כלפי "שוטר", כמשמעותו בפקודת המשטרה, בעת מילוי תפקידו.

היסוד העובדתי אינו כולל רכיב של תוצאות, כך שאין נפקא מינה, אם השוטר אכן נפגע כתוצאה מן התקיפה או אם פעולת השיטור אכן שובשה בעקבות התקיפה.

דרישת היסוד הנפשי היא מודעות להתנהגות ולנסיבות בתוספת כוונה מיוחדת ביחס למטרות של הכשלת השוטר בתפקידו, של מניעת מילוי תפקידו או של הפרעה למילוי תפקידו.

22. מעדויות השוטרים, שלא נסתרו גם בעניין זה, בהן מצאתי לתן אמון מלא, עולה כי הנאשם תקף שני שוטרים במהלך אירועי אותו הערב. הנאשם תקף את השוטר נידם, בכך שהדף אותו בידיו, לאחר שהודיע לו על עיכובו בשל חשד לעבירת איומים על בת זוגו וביקש ממנו את תעודת הזהות שלו. מיד לאחר מכן, עת הודיע לנאשם על מעצרו, השתולל הנאשם, הפגין אלימות כלפי השוטרים, ניסה להכות את נידם ועיקם את ידה של השוטרת הוד. השוטר נידם לא הסתיר שנאלץ להכות את הנאשם במכת אגרוף בפניו, על מנת להורידו ארצה כדי לאזוק אותו, נוכח התפרעותו. משהדבר לא הועיל, נעשה שימוש במכשיר הטייזר כנגד הנאשם.

השוטר נידם מסר בבית המשפט, לאחר שעייין בדו"ח הפעולה שמילא סמוך לאירוע, כך: **"הבן אדם מסרב ותוך כדי הוא דוחף אותי אחורה ובשלב הזה הודעתי לו שהוא עצור בגין סירוב לעיכוב. בשלב הזה כשאני מודיע לו שהוא עצור, אני תופס לו את הידיים ובה לאזוק אותו, הוא היה צמוד לקיר ותוך כדי שולח לי אגרופים לכיוון הפנים"** (עמ' 17 לפרוט').

בחקירתו הנגדית פירט נידם, ואף הדגים בידיו, כיצד הנאשם הדף אותו בשתי ידיו ופגע בגופו, בבטן ובחזה (עמ' 20 לפרוט').

א. התייחסה בעדותה להדיפתו של נידם על יד הנאשם, באלו המילים: "אלי לא רצה לתת את תעודת הזהות, השוטר נצמד אליו ואלי הדף אותו מעליו (מדגימה עם הידיים תנועות הדיפה עם שתי הידיים). הוא הדף אותו עם הידיים כשהוא פגע בו לפי דעתי ביד השמאלית" (עמ' 6 לפרוט'). ובהמשך: "הוא עשה תנועה של הדיפה (העדה מדגימה עם שתי ידיה) ופגע בשוטר" (עמ' 12 לפרוט').

השוטרת הוד תיארה בעדותה את הפגיעה בה, כך: "החשוד השתולל עם ידיו (העדה מדגימה עם ידיה) בצורה שאי אפשר לתפוס אותו להשתלט עליו ורפי ניסה להשתלט על חצי גופי, כאשר אני גם מנסה לתפוס את היד שלו מצד שמאל, ואלהיו תופס את יד ימין שלי ומסובב אותה כלפי ימין בחוזקה רבה" (עמ' 33 לפרוט').

לתמיכה בגרסת השוטרים, הציגה המאשימה מסמך רפואי ממרפאת "ביקורופא" מאותו הערב, 2.12.2012 שעה 21:31, ממנו עולה כי השוטרת הוד נבדקה על ידי רופא, בעקבות תלונתה על תקיפה על ידי עצור. הרופא אבחן רגישות במישוש ובתנועות שורש כף ידה ונתן לה משככי כאבים ושלושה ימי חופשת מחלה (ת/5).

יש לציין כי הנאשם בחר להכחיש באופן גורף את המעשים המיוחסים לו. על בסיס המסכת הראייתית שנפרסה לפניי, ואותות האמת והשקר שנגלו בעת מסירת מכלול העדויות, אין בידי לקבל את גרסתו של הנאשם, כמו גם את טענותיו כי השוטרים החלו להכותו ללא כל סיבה, מבלי שהפגין אלימות כלפיהם או ניסה למנוע את מעצרו.

23. מכל המקובץ, נחה דעתי לקבל את גרסת השוטרים, אשר נתמכה בחלקה בעדותה של א. ובמסמך רפואי, ואני קובע כי הנאשם הדף את השוטר נידם בשתי ידיו ועיקם את ידה של השוטרת הוד, מתוך כוונה ברורה להכשיל ולהפריע לשוטרים בתפקידם. מכאן, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו.

שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר

24. סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי קובע:

"המשתמש בכוח או באיומים כדי למנוע או להכשיל מעצר חוקי, שלו או של אדם אחר, או כדי להכשיל חיפוש חוקי, דינו - מאסר ששה חדשים או קנס 750 לירות."

הבסיס להרשעה בעבירה זו, הינו מעצר חוקי של נאשם. זכותו של אדם להתנגד למעצר שאחר אומר

או מנסה לבצע כנגדו, ככל שאינו פועל בסמכות חוקית לבצעו.

בהינתן מעצר חוקי, היסוד העובדתי של עבירה זו הינו הפעלת כוח או איומים כנגד מבצע המעצר.

היסוד הנפשי הינו כוונה מיוחדת, לכך שהשימוש בכוח או באיומים נועדו למנוע או להכשיל ביצוע מעצר או חיפוש חוקי, שלו או של אחר.

25. בענייננו, שוכנעתי כי מעצרו של הנאשם בוצע כחוק והנאשם פעל בכוח מתוך כוונה להכשילו.

הוראת סעיף 67(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, קובעת כך: **"היה לשוטרי יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה, או כי הוא עומד לעבור עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכבו כדי לברר את זהותו ומענו או כדי לחקור אותו ולמסור לו מסמכים, במקום הימצאו"**.

הוראת סעיף 23(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, קובעת כך: **"שוטרי מוסמך לעצור אדם ולהביאו לתחנת המשטרה לתכלית שלשמה ביקש לעכבו, אם האדם אינו מציית להוראותיו שניתנו על פי סמכויות העיכוב המסורות לו בדין, או אם הוא מפריע לו להשתמש בסמכויות העיכוב"**.

מצאתי לתן אמון מלא בעדות השוטר נידם, אשר סיפר בבית המשפט כי הודיע לנאשם על עיכובו, לאחר שהנ"ל עמד על סירובו להזדהות באמצעות הצגת תעודת זהות ואף דרש מהשוטרים להסתלק מביתו, ולאחר ששמע מא. אודות איומיו לשחוט אותה.

כפי הנזכר, הנאשם הגיב בהפעלת כוח מצדו כלפי השוטר נדם, בכך שהדף את גופו בשתי ידיו. בשלב זה, כך מסר השוטר נידם, הוא הודיע לנאשם על מעצרו וביקש לאזוק את ידיו. הנאשם ניסה להכותו באגרופים לפניו ובשלב זה הצטרפה השוטרת הוד למאמצים לאזוק את הנאשם. הנאשם בתגובה תפס את ידה ועיקם אותה. השוטר נידם הכה את הנאשם במכת אגרוף בפניו על מנת להפילו ארצה. משהדבר לא הועיל, הודיע השוטר נידם כי בכוונתו לעשות שימוש בטייזר, אך לא היה בכך כדי להניא את הנאשם מהתנהגותו ורק שימוש במכשיר הביא לכך שעלה בידי השוטר לאזוק את הנאשם.

וכך תיאר השוטר נידם את שארע:

"נכנסתי והודעתי לו שהוא מעוכב בגין איומים על הבת זוג שלו כי היא א. הספיקה להגיד לי שהוא איים לשחוט אותה. הבן אדם כמובן המשיך בהתנהגותו."

הבן אדם מסרב ותוך כדי הוא דוחף אותי אחורה ובשלב הזה הודעתי לו שהוא עצור בגין סירוב לעיכוב. בשלב הזה כשאני מודיע לו שהוא עצור, אני תופס לו את הידיים ובא לאזוק אותי, הוא היה צמוד לקיר ותוך כדי שולח לי אגרופים לכיוון הפנים ... אני מתרחק אוטומטית כדי לא להיפגע. בשלב הזה השותפה שלי מצטרפת אליי כדי לנטרל אותי. השותפה שלי היא עדינה, היא תפסה לו את היד ואז הוא עיקם לה את היד. בשלב הזה ביקשתי סיוע מניידות נוספות שיגיעו כי הבנתי כי הולכים לקראת אירוע של מעצר אלים והכנסתי לו אגרופים לפנים כשהיינו בעמידה, הורדתי אותו לרצפה. כדי לבצע מעצר על מנת להפסיק את ההתנגדות של הבן אדם. הבן אדם מנסה לתקוף אותי באגרופים, זה הגיע למצב שהוא תוקף את השוטרת. נתתי לו אגרופים למרכז הפנים. הכל היה במטרה להוריד אותו ולהשתלט עליו, הורדתי אותו לרצפה אחרי שהיה המום מהאגרופים ואני מנסה לאזוק אותו אבל הבן אדם היה טעון והתנגד בצורה קיצונית. בשלב הזה הודעתי לו שאם הוא ימשיך להתנגד אני אשתמש בטייזר שהיה ברשותי. הוצאתי את המחסנית, יש שני שלבים - השוקר והמחסנית. המחסנית זה יותר מחמיר. בשלב הזה אתה מעדיף את הפחות מחמיר והוצאתי את המחסנית מהטייזר. גם אם הייתי רוצה לא היה ניתן להשתמש במחסנית כי הוא כל הזמן השתולל והתנגד. אחרי שהזהרתי אותו הוצאתי את המחסנית והשתמשתי בהצמדה עם השוקר לבטן. בשלב הזה ההתנגדות מצידו הפסיקה כשהצלחתי לאזוק אותו בידיים. זה היה כשהוא על הרצפה" (עמ' 17 לפרוט').

עיקר עדותו של השוטר נידם, אשר הייתה מפורטת ברורה ועקבית, חוזקה על ידי עדותה של השוטרת הוד, הגם שבעדותה התקשתה לעמוד על התפר שבין "עיכוב" ל"מעצר", אך שוכנעתי שיש ליחס זאת לעובדה שבעת האירוע הייתה שוטרת בשירות חובה ללא ניסיון רב במלאכת השיטור.

וכך סיפרה השוטרת הוד בעדותה:

"... ביקשתי ממנו שוב תעודת זהות כאשר הוא עדיין צועק ואומר לי: 'אני לא מביא לכם, אתם סתם שוטרים', לאחר מכן הוא צועק לעבר בת זוגתו: 'הכל באשמתך, יא בת זונה יא שקרנית'. לאחר מכן שותפי רפי שמע את מה שמתרחש וניגש ישר אליהו והודיע לו כי הוא מעוכב בגין איומים, לאחר מכן אליהו החל להתפרע ולהשתולל כשהוא מניף את ידיו לעברנו בצורה אגרסיבית, כאשר רפי שותפי מנסה להשתלט על חצי גופו, הוא עדיין מניף עם ידו הימנית כלפי רפי, ניסיתי לעצור אותו כדי שלא יפגע בו ולאחר מכן ניסיתי לעצור את זה עם ידי הימנית כאשר אליהו תופס אותי בידי ומסובב את ידי לצד ימין בחוזקה, כאשר הגעתי למצב שאני לא יכולה לזוז ולא יכולה לעזור לשותפי רפי, אני הייתי בהלם שלא יכולתי לזוז ולעזור לו. שותפי רפי שראה שאני לא יכולה להגיב נתן לו אגרופים לכיוון הפנים, הנאשם המשיך להשתולל ולהתפרע, שותפי רפי ניסה לעצור אותי, לאזוק אותי להודיע לו שהוא עצור, הוא עדיין השתולל כשהוא על הרצפה ושותפי רפי מנסה לאזוק ולי אין מה לעשות, אני לא יכולתי לזוז. רפי אמר לנאשם בפירוש שהוא עומד להשתמש כנגדו בטייזר ואליהו עדיין המשיך תוך כדי ברצפה להשתולל..." (עמ' 32-33 לפרוט').

יתר על כן, אף אם היה מדובר בעיכוב בלבד, ולא כך הוא הדבר במקרה שלפני, התנהגותו הפרועה והאלימה של הנאשם, כמתואר לעיל, אינה יכולה להיחשב בשום מקרה כהתנגדות סבירה כלפי שוטרים לעיכוב, אפילו סבר הנאשם שהוא אינו כדן. קל וחומר, עת עסקינן במעצר.

כפי שציינתי, לא מצאתי לתן אמון בטענות הנאשם, כך בעדותו, לפיהן השוטרים הכו אותו ללא סיבה. לגרסת הנאשם השוטר כלל לא ביקש ממנו להושיט ידיו כדי לאזקו, אלא "הוא רק הרביץ כל הזמן". הנאשם טען שהשוטר נידם הרביץ לו ולמעשה ישר נתן לו אגרופ, מבלי שהוא עצמו נגע בו או בשוטרת. עדות זו של הנאשם נסתרה בעדויות השוטרים ואין בה כל הסבר הכיכד נזקקה השוטרת להתפנות באותו הערב לקבלת טיפול רפואי.

26. סעיף 19 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 קובע כי: **"מי שמוסמך לעצור אדם חב מעצר רשאי להשתמש בכל אמצעי סביר הדרוש לביצוע המעצר, אם האדם מתנגד למעצר או מנסה להתחמק ממנו"**.

על בסיס התשתית הראייתית שנפרסה לפניי, בעיקר בנוגע להתנהגות הנאשם כלפי השוטרים, אין בידי לקבוע כי נפל פגם בתפקוד השוטרים באותו הערב, לרבות הפעלת כוח פיזי כלפי הנאשם, עם כל הצער הכרוך בכך.

יתר על כן, הוצג לפניי אישור מח"ש מיום 4.12.2012, שניתן בנוהל מזורז, בנוגע לאירועי כתב האישום, ובו נכתב כך: **"הריני להודיעך, כי לאחר שעיינתי בחומר הראיות שבנדון, הגעתי לכלל מסקנה כי נסיבות העניין אינן מצדיקות פתיחה בחקירה פלילית ולפיכך ניתן בזאת 'אישור שפיטה', בהתאם להנחיית פרקליט המדינה מס' 2.18, וזאת לגבי החשוד: אליהו בנימין ..."** (נ/4).

מכאן, לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשת ההגנה ולבטל את כתב האישום, בשל הגנה מן הצדק, עקב אכיפה בררנית, בשל כך שהנאשם הופלה לרעה ביחס לשוטרים.

לאור התשתית הראייתית וקביעותיי, אין בידי לקבוע כי הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עמדו בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, כדרישת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. התרשמתי כי השוטרים שהגיעו לזירה ביצעו עבודתם נאמנה, במקצועיות וברגישות הנדרשת ככל הניתן. השוטרים התרשמו נכונה מדברי א. אודות איומיו של הנאשם כלפיה, איומים במרום חומרתם, שמחייבים ברור יסודי ורציני. לצד זאת, הנאשם מיאן להציג תעודות זהות, ובנסיבות המתוארות פעל השוטר נידם כשורה, עת הודיע לנאשם על עיכובו. משהגיב הנאשם באלימות כלפי השוטרים וביקש למנוע את עיכובו, פעל השוטר כדן עת הודיע לנאשם על מעצרו. למרבה הצער, הנאשם בחר להתפרע ולפגוע בשוטרים ולכן הביא על עצמו שימוש בכוח מצד השוטר, לרבות שימוש בטייזר, לא לפני שהוזהר על כך.

בנסיבות אלה לא מצאתי כי הנאשם הופלה לרעה ביחס לשוטרים. בעוד שהשוטרים ביצעו מלאכתם נאמנה כדי לברר את תלונותיה של א. וכלל לא ביקשו לפגוע בנאשם, הגיב הנאשם באלימות כלפי השוטרים בניגוד לדין, ובשל כך מורשע הוא היום בפלילים.

היזק לרכוש במזיד

27. סעיף 452 לחוק העונשין קובע:

"ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר."

הרשעה בעבירת היזק לרכוש במזיד דורשת שלושה תנאים מצטברים: (א) גרימת נזק לרכוש, (ב) שלא כדין, (ג) במזיד.

היסוד העובדתי דורש מעשה הרסני ב"נכס", כמשמעותו בסעיף 34 לחוק העונשין, בניגוד לדין. כך למשל, פגיעה בזכויות הזולת מהווה מעשה שלא כדין. עסקינן בעבירה תוצאתית, כך שככל שלא נגרם נזק לרכוש, לא מתקיים היסוד העובדתי של העבירה.

היסוד הנפשי דורש מודעות כלפי רכיבי היסוד העובדתי ופיזיות כלפי התממשות התוצאה.

28. העבירה דנא יוחסה לנאשם בשל כך שהשליך את מכשיר הטלפון הביתי על הרצפה ושבר אותו. בתשובה לכתב האישום אישר הנאשם את המעשה, אך טען להגנתו כי מכשיר הטלפון לא ניזוק, אלא נפלו ממנו הסוללות וכיסוי בית הסוללה.

לא הובאו לפניי עדי ראיה למעשה האמור, היות וככל הנראה היחידים שנכחו במקום בעת המעשה היו ילדיו הקטינים.

הנאשם, כך בעדותו בבית המשפט, התקשה לזכור האם מכשיר הטלפון התפרק כתוצאה מהשלכתו ארצה (עמ' 51 לפרוט'). עם זאת, בהודעתו במשטרה, מסר הנאשם: **"כן שברתי את הטלפון, כי התקשרתי אליה והיא לא עונה לטלפון ..."**

המאשימה לא הציגה את מכשיר הטלפון השבור כראיה. ההגנה הציגה שלוש תמונות "שחור לבן" של מכשיר הטלפון, אשר צולמו על ידי השוטר ששוני (נ/1). השוטר ששוני עצמו מסר בעדותו שאכן היה במקום טלפון שנשבר (עמ' 23 לפרוט'). אולם, מהתמונות נראה מכשיר טלפון כשהוא שלם, לא שבור

ולא סדוק, וכל שחסר בו הוא מכסה בית הסוללות והסוללות עצמן, שככל הנראה התנתקו ממנו, כתוצאה מהשלכתו לרצפה.

יתר על כן, לצד אחת התמונות כתב השוטר ששוני, כך: "צילום חזותי של הטלפון (לציין כי המתלוננת החזירה את חלקי המכשיר שהיו מפורקים ליחידה אחת)".

מכאן, קם ספק של ממש האם מכשיר הטלפון ניזוק או שמא התפרק מעצמת החבטה, באופן שאף הנאשם סבר ששבר אותו, אך למעשה ניתן היה להחזיר את חלקיו למקומם, ללא מאמץ או מומחיות מיוחדת.

29. בנסיבות אלה, סבורני כי אין מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד, שעה שהרכיב התוצאתי, היינו הריסתו של הנכס, לא הוכחה ברף הראיה הנדרש בפלילים.

יתר על כן, למעלה מהצורך ועל אף שהדבר לא נטען, סבורני כי אדם המשליך ארצה מכשיר טלפון ביתי פשוט בביתו, בעדנא דרתחא, ואף אם המכשיר היה ניזוק, הרי שמדובר במעשה קל ערך, בבחינת זוטי דברים, שאין בו כדי להביאו לבית משפט של פלילים בעניין כזה.

נכון אני להניח כי התביעה ביקשה להאשים את הנאשם בעבירה זו, בשים לב למכלול אירועי אותו הערב וליתר מעשיו של הנאשם ונסיבותיהם, בגינם מצאתי כאמור להרשיעו.

סוף דבר

30. אני מזכה את הנאשם מעבירת היזק לרכוש במזיד ומרשיעו בביצוע עבירות של איומים, תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, ושימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר.

עיקרי הכרעת הדין נמסרו לנאשם וב"כ הצדדים. הכרעת הדין תשלח לצדדים בדואר רשום. טיעונים לעונש ישמעו במועד שנקבע במעמד הצדדים.

נחתם היום, ט"ז כסלו תשע"ה, 08 דצמבר 2014.